

NASTĘPNIK (7) *sb m*

a *pochylone*.

sg N następnik (1). ◊ *G* następnika (1). ◊ *pl N* następnicy (3). ◊ *I* następniki (1). ◊ *L* następnikach (1).

Sł stp brak, Cn s.v. następcza, Linde XVII – XVIII w.

Ten, kto obejmuje po kimś jakąś funkcję; postpartor, successor Cn [w tym czyj (5): ai poss (3), G pron (1), pron poss (1)] (7) : co też zawniże czynili Piotrowi następnicy Rzymscy Papieżowie. WujNT 288, 289 marg, 375; iż on sam [Pan Chrystus] iest iednym y wiecznym á nigdy nie wftaiącym káplánem nálfzym/ który nigdy nie vmiera/ y następniká nie potrzebuie. SkarKaz 156b.

Wyrażenie: »następnik na państwo« (1): Przeto czego óciec moy/ powiáda/ nie wykonał: ia iáko następnik ná páńftwo/ y fyn iego/ wykonywam. SkarŻyw 390.

Szereg: »potomek a (i) następnik« (2): iż on [Piotr] miał zupełną moc ná fprawowanie wftykiego kościoła iáko wieczny wrzędnik/ z potomki á następniki fwoiemi SkarKaz 607a, 607a.

Cf NASTĘPCA

JR, KW